

466
21.

Br. E.

Orlovska.

V višavah vlada krepki ptič,
ponosno mu žari oko.
Zavida ga dolina, grič —,
pod sinje orel spe nebo.

Orlič! Mi za njim! Naprej!
Ne bojmo se sovražnih trum!
Oko v svetlobo jasno glej,
prešinjaj prsi nam pogum!

Bog živi! To je naš pozdrav.
Bog živi: naš mladostni vzor.
Bog živi — to je klic višav!
Zato naprej, zato navzgor!

42.750

Urednik :

Vaše glasilo.

Komu pa govorim? Vam, Orlički mali in veliki, in vam, Orličice male in velike. Poslušajte moje govorjenje od začetka do konca!

Poslali smo vam Orliča, nov, lep, majhen list. To je odslej vaše glasilo.

Saj veste, kaj je glasilo.

Vsaka organizirana družba hoče imeti svoje glasilo. To se pravi, hoče imeti svoj list, ki piše nalašč zanjo. V svojem glasilu iščejo tisti ljudje pouka za svojo organizacijo, pa tudi sami pišejo vanje svoje želje, svoje veselje in svoje pritožbe.

Orlički in Orličice do letošnjega majnika niste imeli svojega glasila. Bilo vas je premalo in pogumni niste bili dovolj. Sedaj vas je pa že veliko in vas bo vedno več, zato je že čas, da imate tudi vi svoj list, ki nosi tako ime kakor vi, Orlički in Orličice.

Čisto nov list je „Orlič.“ Spomlad ga vam je prinesla, cvetoči maj ga vam je dal. Prepričani smo, da ste ga veseli kakor ste veseli solčnih žarkov, zelenih gozdov, pisanih trat.

Lep list je „Orlič.“ Saj vas bo učil samo lepih reči, grajal bo samo tisto, kar je grdo. Majnik, Marijin mesec, ga vam je dal. Ali bi vam mogel majnik, Marijin mesec, kaj nelepega prinesiti v hišo?

Majhen list je „Orlič.“ No, seveda! Če bi bil velik, bi mu bilo ime Orel. Če bi ne bil majhen, bi ne mogel biti vaše glasilo. Saj ste vi, Orlički, in ve, Orličice, tudi majhni fantiči in dekliči.

Sedaj imate torej svoje glasilo. Vsak mesec ga boste dobili, vsak mesec ga boste brali. Čuvajte ga kot dragocen zaklad majniške pomladi!

Preberite ga od začetka do konca, pa še od konca do začetka. Zapomnite si, kaj boste v njem brali in se po tem ravnajte.

Br. N.

Zakaj? — Zato!

Enkrat sem že nekje povedal, da grem včasih po svetu. Nič ne de. Če še enkrat povem, boste pa dvakrat vedeli.

Šel sem torej po svetu in sem srečal dva dečka. Pogledala sta me in me nista nič poznala. Orlovski znak na mojih prsih sta pa koj opazila.

Pozdravila sta me in sta rekla:

„Bog živi!“

Postal sem in sem tudi jaz rekel:

„Bog živi!“

Takoj smo si bili prijatelji. Pogovorili smo se, kdo sta in odkod, pa smo še malo skupaj ostali. Naš pogovor je bil takle:

„Vidva sta torej Orliča. Hvale vredna fanta. Pa mi povej ti, ki tako svetlo gledaš, zakaj si se zapisal med Orličce?“

„Zakaj? Čemu vprašate? Zato, ker tako rad telovadim. Posebno plezati znam, da vse druge zadaj pustim.“

„Dobra je ta,“ sem mu segel v besedo. „Zakaj si pa ti šel med Orličce?“ sem vprašal večjega.

„Jaz? Enkrat sem videl četo Orličev v krojih. Bili so mi tako všeč, da me je kar samo gnalo mednje. Prosil sem mamo in so rekli: Le!“

Ravno sem hotel nekaj reči, kar pride mimo majhna, zala deklica. Boječe nas je gledala in se je hotela izogniti.

Pa jo pozove starejši deček:

„Anica, boš rekla: Bog živi?“

In Anica je precej rekla.

„To je moja sestra,“ je pojasnil deček. „Tudi ona je Orličica.“

Vesel sem bil in sem tudi njo vprašal, zakaj je šla med Orličce.

„Zato, da bom bolj pridna in se bom veliko naučila.“

Zelo sem jo pohvalil in sem rekel dečkoma, da jih je Anica z odgovorom posekala. Pa sem se jima zameril. Mlajši je še bolj svetlo pogledal in je rekel: „Ah, kaj! Anica ni sama od sebe govorila. Gotovo so jo v telovadnici naučili.“

„So me ja“, je hitro potrdila deklica. „Pa tudi sama sem že vedela.“

Še so se hoteli prerekati, pa jih nisem več pustil. Anico sem moral pa le zagovarjati. Takole sem rekel: „Poglejta, Orliča moja! Anica je res boljše odgovorila kakor vidva. Tisto je vseeno, če so jo drugi naučili tako govoriti. Saj to se ravno vidi, da ne hodi v telovadnico samo telovadit in se postavljat, ampak se hodi tudi učiti.“

„Saj midva tudi,“ je planil vmes starejši deček. „Nam tudi marsikaj poučnega povedo, pa se človek ne spomni vselej.“

Kar za malo se mu je zdelo, da ga je tako majhna Anica prekosila. Seveda sem ga potolažil.

„No, saj vem. Nič ne zamerim. Verjamem, da ne hodiš k Orličem samo zavoljo kroja in tvoj tovariš ne samo zavoljo telovadbe. Kroj je lepa reč in telovadba tudi. Še lepše je pa to, da bosta enkrat velika in fest fanta, če bosta pri Orličih vedno pridna. Tole sem vama hotel povedati, pa ne bodita nič huda. Vesta, jaz sem tisti brat Nardžič, ki sem vam že včasih kaj pisal.“

Vsi trije so debelo pogledali. Takoj sem spoznal, da me že poznajo iz pisem. Deklica se je prva ojunčila in me je kar za roko prijela.

„O, ali ste res vi? Tako lepo pišete. Ali boste kmalu zopet kaj?“

„Bom, bom! Prav kmalu!“

„Jaz že komaj čakam. Pa kaj k nam pridite, vam bom pokazala našo mamo.“

„Danes ne utegnem. Lepo pozdravi mamo in ostani tako pridna. Pa tudi vidva Orliča moja. Na svidenje!“

Segli smo si v roko in smo se poslovili, ker se je vsem mudilo.

Savin:

Črni muren.

(Otroška igra.)

Črni muren v luknjo skače,	Miškica srdito kihne,
miškico pod nos šegače:	murenčka iz luknje pihne:
„Tika, tika, ti,	„Pika, pika, pi,
kak ti slamica diši?“	kak pred luknjo se leži?“

Murenček pred luknjo joče,
 miškica se mu krohoče:
 „Hiho, hiho, hi,
 prav ti je, grdoba ti!“

Savin:

Pepca Orlica.

Prav brhka je mala Pepca. Žive očke ji gledajo izpod rdečih laskov tako zvedavo v svet, da se ji vsi smejejo in jo karajo:

„Ti zvedavost ti zvedava!“

Pa ponosna Orlica je Pepca. Ne joka pa nikoli. O, pač! Zlagal sem se. Pa je le jokala, in še dvakrat. Takole je bilo.

Male Orličice so se pridno vadile za nastop. Vsaka je hotela najbolje „delati“. Nekoč je šla od vaje domov. Tam za oglom jo je srečal Mežnarjev Lado. Ta potepuh jo kar ustavi in jo predrzno vpraša:

„Pepca, kaj pa si ti?“

„Orlica sem,“ brž odgovori Pepca.

„Figo! Kakšna Orlica? Gojenka, pa ne Orlica!“

„Pa ne! Orlica sem.“

„No, le mamo vprašaj. Takle otrok, pa Orlica! Kdaj še boš!“

In brž se mali Pepci usuje kot drobni lešniki iz oči. Vsa zaihtena priteče k mami.

„Mama, kajne, da sem Orlica?“

„Seveda si. Pa še pridna Orlica.“

„Vidiš, Mežnarjev Lado pa pravi, da nisem. Pa sem, kajne, mama? Orlica sem!“

In spet je bila vesela in poskočna.

* * *

Pa je vendar mala Pepca še enkrat jokala.

V sobi za odrom so se Orličice zbirale za nastop. Kar se spet priklati potepuški Lado in napade Pepco:

„Ti ne smeš na oder. Saj nisi Orlica, komaj gojenka!“

„Pa sem! Saj je mama rekla! Orlica!“

„Mama te je nalagala. Gojenka, gojenka!“

Pepca pa spet v jok. Skozi solze ni videla poti na oder. Vaditeljica jo je morala nesti in jo postaviti v skupino. Zastor se dvigne. Mimica deklamira na ves glas: Jaz Orlica mala sem, ponosna — — —

Še bolj glasno zajoka Pepca. Vse strmi, Mimica utihne. Vaditeljica kara, Pepca joče.

„Zakaj vendar jočeš?“ sili vanjo vaditeljica.

„Ker je Mimica Orlica, jaz pa ne!“

„I, saj si ti tudi.“

„Pa pravi Lado, da nisem.“

Vaditeljica si ne ve pomagati. Migne Mimici, naj nadaljuje. Sama ostane pri Pepci in ji šepeče tolažbo na uho.

Bolj in bolj se Pepci svetijo drobne očke. Solze se suše in jih ni več, ko konča Mimica. V dvorani ploskajo in tudi Pepca zaploska. Plane naprej in zakliče zvonko:

„Jaz Orlica mala sem, ponosna, Lado laže, laže, laže!“

Lado se je mislil potuhiniti pod klop, pa Pepca ga je že zagledala. Hudo je zabodla vanj svoje žive očke in mu je pokazala konec svojega drobnega jezička — — —

Pepca ne joče več, pa tudi jezička ne kaže nikomur. Res je še mala, a ponosna Orlica.

Pismi dveh in moja zadrega.

Resnično sem bil v zadregi. Nekoč sem bil pisal Orličem in Orličicam, naj mi kaj pišejo. „Kdor bo prvi pisal, ga bom najrajši imel“, sem pristavil.

Kmalu po tistem dobim dvoje drobnih pisem. Berite jih spodaj! Ampak dvoje, pomislite! Kdo je zdaj prvi, brat Janez ali sestra Fani? Koga naj zdaj najrajši imam, Janeza ali Fani?

Ti sitna reč ti! Da se je moralo tako narediti! Zakaj ni eden pisal dan poprej, ali drugi dan pozneje?

Dolgo sem tuhtal, katerega naj prvega pustim skozi vrata svojega srca. Potem sem se nekaj domislil. Vzel sem tesarsko mero in sem skrbno premeril širino in višino vrat pri svojem srcu.

Zelo sem bil potolažen. Našel sem tako široka, da gresta prav lahko Janez in Fani vštric notri.

Kar hitro je bilo narejeno in sedaj sta oba prva v mojem srcu. Zato jima pišem, da imam oba najrajši.

✱ ✱ ✱

Spoštovani br. Nardžič!

V Ljutomeru smo ustanovili naraščaj. Veliko nas je pristopilo. Učimo se proste vaje, pa tudi redovne in druge. Tudi kroje smo dobili. Oh, to vam je bilo veselje dne 16. 1.! Imeli smo sv. mašo, sv. obhajilo in pridigo, pri kateroj smo bili že v kroju. Popoldne smo pa imeli igro „Pot do spoznanja“, pri kateroj je bilo polno občinstva.

Kmalu se oglasim z večjim poročilom.

Bog živi! Janez Trstenjak, Kamenšak 3, Ljutomer.

Dragi gospod!

Dobila sem Vaše pismo. Prebrala sem ga od začetka do konca. Ne zamerite, da tako grdo pišem in da nisem takoj pisala. Hodim v tretji razred in imam precej dobro spričevalo. Telovadim pri Orlicah. Kmalu bomo nastopile. Učita nas Marica in Marža. Vesela sem, ker je Marica tako dobra.

To Vam piše Fani Resnik, Udmat, Ribniška ul. 151.

Pismo sestrice Zlatke in odgovor.

Dragi br. Nardžič! — Rada bi Ti ali bi Vam pisala, pa ne vem, če moram pisati Ti ali Vi. Zakaj nič ne poveš ali ne poveste, kdo si ali kdo ste, ali pa vsaj, kakšen si ali kakšni ste? Piši ali pišite, če si velik ali če ste veliki, ali pa, če si majhen ali če ste majhni, da bom vedela. Kadar boš pisal ali kadar boste pisali, bom tudi jaz več pisala.

Tvoja ali Vaša sestrica Zlatka.

Draga sestrice Zlatka! —

Rad bi Ti pisal, pa si pozabila povedati naslov. Takole bi Ti pisal.

Kdo sem, nočem povedati, ker tudi Ti nisi povedala, kdo si. Kakšen sem, Ti pa rad povem. Velik sem tako, da bi se meril s sv. Krištofom, če bi bil jaz večji ali on manjši. Muštafe imam take, da bi si jih ovil okoli vratu, če bi bile dosti dolge. Gledam tako grdo, da bi šel lahko za parkeljna, če bi si obraz s sajami namazal. Roke in prste na njih imam tako dolge, da bi Te prav lahko pošteno pocukal za Tvoje sladke pri ušesih, če bi mi prišla dosti blizu.

Sedaj pa veš. Jaz pa le ne vem, če si tako pridna ali tako poredna, da tako imenitno pišeš.

Vabilo in naročilo.

To pa velja voditeljem in voditeljicam naših malih. — „Orliča“ preskrbite vsem svojim dečkom in deklicam. Lep bo, kar bo mogel biti, pa tudi zelo poceni: 1 dinar za pol leta, 2 za celo leto. Do začetka novega šolskega leta bo prišlo pol letnika (1 dinar), potem bo začel prihajati drugi letnik, ki bo obsegal 12 števil. Prvo številko smo poslali vsem priglašnim naraščajskim krožkom po številu članov. Razpečajte vse! Če pa le ostane, pošljite nazaj in naznanite, koliko števil naj nadalje pošiljamo. Pošiljali bomo le pod skupnim zavitkom in mora biti vsak naročnik v svojem kraju pri odseku naročen. — Spisi in dopisi — za oboje se priporočamo — pošiljajte na uredništvo: P. Bernard, Kamnik, naročila, naročnino, reklamacije itd. na upravništvo „Orliča“, Ljubljana, Ljudski dom. Poslužite se položnice!

„Orlič“ izhaja v začetku vsakega meseca. List izdaja konzorcij „Mladosti“ v Ljubljani. Upravništvo je v Ljubljani, Ljudski dom. Naročnina 1 dinar za pol leta. Oblastem odgovoren Ludovik Tomažič. Tiska Ant. Slatnar v Kamniku. Urejuje P. Bernard Ambrožič, Kamnik.